

5. července 2020 4. neděle po Trojici

Introit: Tvoje království je království všech věků, tvoje vláda přečká všechna pokolení. Ve všech svých slovech je Hospodin věrný, je svatý ve všech svých skutcích.

¹⁴ Hospodin podpírá všechny klesající a všechny sehnuté napřimuje.

¹⁵ Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm,

¹⁶ otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije.

¹⁷ Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích.

¹⁸ Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově. (Ž 145,13-18)

Píseň: 637 *Díky Bohu vzdejme*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme za nový den. Dochoval jsi nás k dnešnímu jitru, jsme zpívali. Jako bychom žili v náruči u tebe. Je to hezká představa... Někdy nám ale připadáš vzdálený, Pane Bože. Děkujeme za různá ujišťování a připomínání, že nejsi daleko. Spsíš my se zapomínáme. Děkujeme za neděli, za možnost si víc uvědomit svou víru. Upřít oči nahoru, k nebi, k tobě. Od tebe přichází v pravý čas, čeho je nám třeba k životu. Za dnešní neděli prosíme, požehnej ji.

Děkujeme za nový den. Děkujeme za čas. Minuty, hodiny, dny, roky. Ubíhají. Nebo jinak – jsou nám dány, přidány. Myslíme na hodiny nebo dny, které protekly mezi prsty, prázdné. Odpusť, že jsme je nenaplnili láskou....

Prosíme, přidej nám k dalším dnům své požehnání. Pomoz, ať jsou to dny naplněné dobrem, pokojem, smyslem.

Čtení: Rút 1,8-18

Slovo k dětem:

Zítří si budeme připomínat výročí upálení MJH

Jaké slovo myslíte, že Hus používal místo slovesa „lenošit“? („prázdniti čas“)

„Tak tomu bylo a dodnes je o školních prázdninách. K načerpání sil jinak byly určeny sedmé dny v týdnu s příznačným názvem neděle. O nedělích však studenti a jiní „prázdníci“ rozhodně nelenošili, naopak chodili po krčmách, hampejzech, hráli kostky i šachy.

Pokud se obě hrály o peníze, Hus je považoval ze hříšnou zábavu. Jinak je, podobně jako jiné hry a radovánky neodsuzoval, protože po těžké práci pomáhaly obnovit síly. (in: F. Šmahel: Jan Hus, život a dílo)

Postavičky: jedna postavička sedí na čáře a přemýšlí – na kterou se vydám stranu?

Rozhovor s dětmi:

Slovo prázdniny je od ... prázdnno.

Letos je to s prázdninami trochu zvláštní, mnoha dětem chyběl ten jasný předěl (protože do školy už nechodily skoro 4 měsíce).

Ale přece jen: začátek prázdnin je něco jako červená čára – teď jdeme do něčeho nového, něco bude jinak. Vnímáte to tak?

Pojedete někam na prázdniny?

Co potřebujeme na cestu? Jak se připravujeme, co si balíme do batohu?

Když jsme na výletě... co nám ukazuje cestu?

O životě člověka se někdy mluví jako o cestě. Má své křižovatky, rozcestí, otazníky.

Podle čeho se rozhodujeme? Myslíte, že nám nějak radí Pán Bůh? Můžeme se ho zeptat na cestu?

Nakreslit obrázek:

Rozdělit papír napůl, na jednu půlku, co nechávám doma – na druhou, co si беру na prázdniny s sebou

Píseň: Svítá 120 *Jednou budem dál*

Text: Lk 9,57-62

Kázání:

Boží království.

Ježíš se snaží popsat něco nepopsatelného. Totálně odlišného od naší běžné zkušenosti. Z jiného světa. Totaliter aliter. Boží království.

Nestarejte se, co budete jíst. Nebudete mít střechu nad hlavou. Nejsou důležité tradiční lidské vazby a opory, na které se spoléháte. Při vaší práci nejde o vaše schopnosti, um, materiální vybavení ani vzdělání, background.

Před vámi je Boží království, chce vás do sebe vtáhnout, prodchnout vás úplně. Jako je to v písni Mne zajmi, Pane můj.

Tak nějak rozumím tomu, proč se tu po člověku chce něco tak absurdního, aby nepohřbil svoje rodiče. Říká to Ježíš v židovském prostředí, kde jde o znesvěcující zločin. Podle Talmudu pohřeb rodičů člověka osvobozuje i od povinného studia Tóry a všech požadavků příkázání. Jak může Ježíš chtít něco takového?

Ten první člověk přišel za Ježíšem sám s nabídkou: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Odvážný muž. Nebo odvážná žena. „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš“ neznamená „budu docházet do tvého vzdělávacího centra“ (J. Mrázek). Následovat – příštích několik let budu s tebou na cestách, které většinou nebudou široké a úspěšné.

Podobnými slovy vyjádřila své rozhodnutí následovat a doprovázet moábská žena Rút, když se připojila k Noemi. Odešla s ní do ciziny, do neznáma, do nejistoty. Opustila svou rodnou zemi, rodinu, kam by se bývala mohla jako mladá vdova vrátit a začít nový život ve známém prostředí. Ale řekla Noemi: kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu.

Ježíš tomu odvážnému řekne něco jako: Skvělé! Jenom tě chci, člověče, předem upozornit, do čeho jdeš. Jsem bezdomovec. Nemám zázemí, které většina lidí považuje za potřebné k slušnému životu. Nikam nepatřím. Jsem odkázán na milosrdenství lidí, na pomoc druhých. Nic si nekoupím, nezaplátím. Tomu, kdo mi pomůže, řeknu upřímně a vážně: Pán Bůh zaplat'. Takže: pojď, ale nebude to snadné.

Toho druhého člověka Ježíš oslovil sám: Následuj mne!

Proč se Ježíš obrátil právě na tohoto muže (či ženu)? Ví, že mu právě zemřel otec? Když nás Ježíš chce oslovit, když je potřeba se rozhodnout pro něco závažného... není nějaká vhodnější chvíle? Nemůže to počkat?

Ten muž říká Dovol mi, Pane... On už to pozvání přijal. Počítá s ním. Jen ještě musí vykonat svou lidskou i náboženskou povinnost. Pohřbít otce. Uzavřít kapitolu. Ale právě tohle Ježíš dovolit nechce. To, k čemu tě volám, je něco tak zásadně odlišného, že to nesnese odkladu, ve službě Božímu království musíš být naplno a teď.

Co to znamená?

Moc si s tím nevím rady. Vnímám to opravdu jako obraz (podobenství) toho „totálně jiného“. Nesrovnatelného, nesouměřitelného. Boží království je jako... Třeba ten příběh o perle, kdy onen člověk jde a prodá úplně všechno, aby měl tu perlu...

Ten třetí následovník. Potřebuje se nejdřív rozloučit se svou rodinou. Říct sbohem. Možná taky se pokusit lidskými slovy vysvětlit, proč a kam odchází. Vzít si něco na cestu. Buchty od maminky. Dobré boty. Fotku z dětství. Dopis od své první lásky. Diplom ze školy.

„Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“ zní opět drsný Ježíšův verdikt. Když se orá pluhem (ale i traktorem), člověk se dívá dopředu. Nemůžete (prý) udělat rovnou brázdu, když se nedíváte před sebe. Cesta dopředu, práce pro Boží království se bude

dařit s Boží pomocí, z Božího požehnání. Váš „pluh“ vám nepomůže. Pluh je obrazem mých schopností, umu, snahy, vzdělání, původu. Jako by Ježíš říkal: na tomhle to nestojí, o to nejde, já tě ke službě zmocním sám.

Připomíná to křest. O křtu se někdy mluví jako o smrti. Umírá ten starý člověk (při křtu ponořením je to ještě více vyjádřeno jako jeho „utopení“) a rodí se (povstává, vystupuje z vody) člověk nový. Totálně nové, jiné, Boží. Nepopsatelné, nevysvětlitelné.

Totaliter aliter. Tento výraz pochází ze středověkého vyprávění o dvou mniších, kteří si barvitě představovali, jaké to bude v ráji. Domluvili se, že ten, který jako první zemře, dá tomu druhému vědět, jaké to tam je. Zda je to „taliter“ - podobné našim představám, nebo „aliter“ - jiné. Když jeden z nich zemřel, zjevil se tomu druhému ve snu a pravil jen dvě slova: „Totaliter aliter!“ Úplně jiné. Tento výraz pak používají teologové jako pokus vystihnout (nebo spíš přijmout nevystižitelnost) naprostou odlišnost, neuchopitelnost Boha.

V dnešním textu Ježíš svými reakcemi sděluje něco podobného: v záři či ve stínu Božího království všechno ostatní bledne.

Co s tím? Jak tomu rozumět?

Chronologicky pár příkladů těch radikálních kroků.

Abraham. Bůh ho zavolal a přivedl do nové země.

Moábská Rút opustila svou zemi a následovala svou tchyni Noemi do neznáma. Přijala její zemi, lid, víru, Boha.

V příběhu o Marii a Martě řekne Ježíš, že Marie volila správně, vybrala si to, oč nepřijde.

Ježíš, který naznačuje, jak radikální požadavek následování má, tuší, jak skončí jeho pozemská cesta. Cesta mnoha dalších křesťanů skončila na kříži, v plamenech nebo ve lví jámě.

Hus v Kostnici řekl: Neodvolám. Měl strach, že by se stal lhářem před tváří Páně, urazil své svědomí a pohoršil zástupy, jimž kázal.

Luther na sněmu ve Wormsu 1521 řekl: „Zde stojím a nemohu jinak. Bůh mi pomoz, amen.“

J.A. Komenský „v sedmdesátém sedmém roce svého věku předkládá světu k úvaze“ to „jedno nezbytné“. Kniha *Unum necessarium* končí slovy:

Souhrn té nejvyšší moudrosti je:

1. *Nezatěžuj se ničím, co není k životu potřeba, nýbrž spokoj se s několika málo věcmi sloužícími k pohodlí, a chval Boha.*

2. *Jestli ty, které skýtají pohodlí, chybí, spokoj se pouze s potřebnými.*

3. *Jestliže přijdeš i o ně, snaž se zachovat sebe sama.*

4. *Nemůžeš-li ani sama sebe zachovat, zřekni se raději sebe, jen abys Boha neztratil.*

Milada Horáková v posledním dopise před popravou psala: „Ptáci už se probouzejí – začíná svítat. Jdu s hlavou vztyčenou – musí se umět i prohrát.“

Tito a mnozí další se nechali zajmout silou odjinud, z ne-lidské strany. Přišli o domov, přátele, rodinu, zemi, někdy i život. Nejednali (jen) ze svých sil.

Pane Bože, nebýváme si moc jistí, k čemu nás zveš a voláš. Prosíme, dávej nám to poznat, dej odvahu slyšet, poslechnout, následovat. Amen.

Píseň: 383 *Mne zajmi, Pane můj*

Ohlášky, sbírka

Píseň: 678 *Jeden Pán, jedna víra*

Přímluvná modlitba (k tobě voláme – Pane, smiluj se)

Pane Bože, dost radikálně volal Ježíš své učedníky za sebou a skoro se zdálo, že je volá pryč ze světa, pryč od každodenních starostí, pryč od lidí.

Tušíme ale, že on je nechtěl oddělit od světa. Tušíme, že ani my nemáme žít mimo svět a jeho starosti. I proto se spojujeme k přímluvám.

* za ty, kdo jsou nám vzdálení, nerozumíme si, nedaří se nám najít společnou řeč a cestu... za vztahy v rodinách, mezi partnery, mezi generacemi, ve sboru

* za děti na prázdninách, za naše dovolené, cestování, tábory,... prosíme o ochranu, prosíme o odpočinek

* za porozumění, k čemu nás voláš, co je ta naše cesta,

* za křesťany ve světě, ve společnosti, prosíme, abychom byli svědky naděje

* za to, aby skončila pandemie koronaviru

* za pronásledované, šikanované, různými způsoby přitlačené ke zdi, za lidi bez šancí, bez budoucnosti – Pane Ježíši, ty jsi byl bez domova, bez zázemí... smiluj se

Otče náš

Poslání: ³¹ Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat?

³² Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.

³³ Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.

³⁴ Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení. (Mat 6:31-34)

Požehnání: Neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš. (Joz 1,9)

Píseň: 259 *Navštiv nás, Kriste žádoucí* (adventní píseň MJH)